

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ПАМ'ЯТІ ТАРАСА ЯКИМЧУКА ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

Мізоч у скорботі... Ми похоронили Героя України Тараса Якимчука. Тарас віддав своє життя за Україну, за мир для кожного з нас. Ми радімо сонцю, та для мами Тараса воно не світить. Низький уклін Вам, Мамо, від мізочан, від всіх українців за Сина-Героя.

Тарас був військовим за покликанням. В зоні АТО

роботу військового, як і належить справжньому Воїну і Захиснику.

У мирному житті в Тараса було багато захоплень. Перевагу віддавав козацькому бойовому мистецтву. Це заняття найбільше відповідало його сутності. Керівник гуртка козацького бойового мистецтва «Спас» Василь Венгерський так згадує про свого учня:

«Тарас був одним із перших моїх учнів та залишався

та вишкільні табори не обійшлися без його участі. В них він проявляв свою стійкість, витривалість та сміливість. Чим важче було навантаження, тим краще було для нього. Маючи високе почуття гідності та честі, Тарас не боявся зійтися в поєдинку із супротивником, навіть знаючи наперед, що програє бій. Для нього неприпустимим було прояв зверхності над слабшим. Та не лише ці риси були притаманні йому. Він був відповідальним та працьовитим, завжди усміхненим та оптимістичним. При необхідності допомагав молодшим учням у освоєнні техніки. На Тараса завжди можна було покластися, знаючи, що він ніколи не підведе. Він був прикладом для своїх побратимів по «Спасу» та друзів. В нашій пам'яті він назавжди залишиться чудовою хорошою людиною».

Гарні спогади про Тараса і у вчителів Мізоцької школи. Яким він був учнем, розповіла його класний керівник Алла Мельник:

«Вкотре перегортаю альбом «Випуск-2011». Шукаю світлини, на яких є Тарас. Тут він посміхається, тут намагається бути серйозним... В Тараса було гарне почуття гумору, ніколи не сумував і завжди вдало жартував. Самі неприємні історії, які тра-

і руху, а його оптимізм просто дивував.

Коли мова йшла про вибір професії, тут хлопець був непохитним: «Буду військовим!». Однокласники і не могли уявити його в іншій справі. А він додавав: «Хтось же має вас захищати». Тарас часто повторював, що буде миротворцем. «Ви ще побачите мене в самих гарячих

бором професії. Тарас із захопленням розповідав, як йому цікаво стрибати з парашутом, бігати по 15 км лісом, стійко переносити інші випробовування тіла і духу. Гордився, що коли 50 чоловік вже не витримали такого навантаження, він вистояв і готовий йти далі.

В школі я намагалася відмовити його від вибору про-

били...

Тарас мріяв бути героєм. Він ним став...».

В останню путь Тараса проводжав весь Мізоч, а також його побратими та жителі інших населених пунктів Рівненщини. Останню шану Герою прийшли віддати високопосадовці району та області. З боєм пригадує слова його тренера на кладо-

точках планети!». Хто міг тоді подумати, що ця «гаряча точка» буде на Україні, і тут він загине, захищаючи рід-

фесії військового. Та коли побачила, що він на своєму місці, то зрозуміла, що саме такі хлопці мають захищати

визі: «Йому не було рівних у рукопаші...». Саме так. Тарас займав призові місця на Міжнародних та Всеукраїн-

раці. Він зі своїми побратимами встановлював державні прапори у визволених населених пунктах Сходу, бо

ним до кінця Козацьке воєнне мистецтво «Спас» було його стихією, він ним жив. За весь період тренувань практично жодні змагання

приходив туди першим. Ні ненависті, ні злоби не було у його серці. Тільки бажання звільнити рідну землю від окупантів і повернутися додому живим. Розумів, що якщо не боронити Україну на Сході, то прийдеться воювати за неї на Золотобунівщині. Цього допустити він не міг, бо тут живуть його рідні, друзі, кохана.

Тарас був спецпризначенцем. Виконував особливі завдання у найнебезпечніших місцях. Був обережним, але від куль не ховався. Ніколи не жалівся. Просто добросовісно виконував

пліялися в нашому класі, він так кумедно коментував, що всі сміялися, а мені вже й не хотілося нікого наказувати. Ця дитина була повна енергії

ну землю. А тоді, після розмови з ним після першого року навчання, стало зрозуміло, що він задоволений своїм ви-

нашу землю.

Тарас вмів бути добрим другом. Поруч з ним було цікаво, затишно, просто і безпечно. Ми всі дуже його лю-

ських змаганнях з козацького рукопашу. Щороку вручала йому грамоти та інші відзнаки за ці досягнення. Він був нашою гордістю. А за-

Світлій пам'яті Тараса Якимчука з Мізоча, усіх, хто загинув у кривавій бійні та Матерям Героїв ПРИСВЯЧУЮ

Спи, любий сину.
За Україну,
За її волю,
За нашу долю
В своїй державі
В бою загинув.

Спи, рідний сину.
Біль – без зупину,
Що в домовині
В лиху годину,
Кровинко рідна,
Лежиш ти нині.

Спи, наречений,

Що заручений
Вже в світі іншим.
Прости, так вийшло –
Від куль чужинців
Не збережений.

Голосить Матір,
Ридають люди:
Коли ж в країні
Вже спокій буде?..
Душа – в жалобі,
Серце – в печалі.
Стукочуть нерви:
Як жити далі?..

Тобі, катюго,
Ще крові скільки,
Яка потреба,
Щоб захлинутись,
Від нас ще треба;

Щоб в Україні
І в цілм світі
Жили у Мирі
Батьки і діти?

«Зимно, зимно, зимно,
Матусенько, серед літа...»

«Спи, ріднесенький си-
ночку,
Душа моя горем убита.
Довіку я горем убита...»

**СПИ, ГЕРОЮ!
ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!**

Тетяна ПАВЛОВА

25.07.2014 рік.

гинув від підлої російської снайперської кулі.

Серед власних відеозаписів знайшла фільм за участю Тараса. Кілька разів передивилася... Боляче усвідомлювати, що цього енергійного та завжди оптимістичного хлопця більше немає з нами. Тільки в пам'яті... Навзажди...

Герої не вмирають! Слава Україні! Героям слава! Слава Тарасу Якимчуку!

Низько схилию голову перед пам'яттю про Героя України Тараса Якимчука.

Л. ЧЕРНИШ